

Kapitola 1

Přepadení

Akrutná bolest v rameni, která ji provázela od druhé noci na moři, odezněla po týdnu. Buď si na ni zvykla, nebo prostě vyšuměla. Bylo to zvláštní. Nepamatovala si, že by ji při jejím zběsilém úprku v Thensokliénii někdo zranil. Asi si musela natáhnout svaly při skoku na loď. Ale že by se to projevilo až druhý den večer? A v rameni? Zvláštní. Naštěstí to zmizelo stejně tak rychle a nečekaně, jako to přišlo.

To věčné pohupování lodi po vlnách Středového oceánu se dalo vydržet, i když se jí první týden často udělalo špatně. Měla štěstí, že v zavazadlovém prostoru byly průzory, skrze které se dalo docela dobře zvracet, a i jinak vylučovat. Co jí ale pozvolna přivádělo k šílenství, byla ta samota. Nemohla se námořníkům ukázat, chytili by ji, znásilnili, zabili nebo hodili do moře. To nemohla riskovat, ale stejně tak nemohla vydržet ty týdny osamění a nic nedělání.

Hlíva si krátila čas vzpomínkami, nejčastěji na svůj poslední den v Thensokliénii. Na ten zběsilý úprk před Pekelným slidičem, což byla přezdívka hraběte Elerweta Dariona, který se bavil lovem zlodějů a pouliční sebranky v ulicích Thensokliénie – hlavního města království Sklécie. Vzpomínala na ten váček s mincemi, jak se roztrhl a jedna jediná mince – zlatý attarmijský tar, jí tehdy zachránila život a zmrzčila toho nenáviděného čmuchala tím, že se mu zasekla do oka. Vzpomínala na ten pocit vítězství, když Slidič zavyl bolestí, následovaný pocitem čiročiré hrůzy, když jí její bujná představitivost nastínila, co se jí stane, pokud ji hrabě Elerwet chytí. Vzpomínala na běh po schodech z Okraje, který

odděloval přístavní čtvrť od zbytku Thensokliénie. Vzpomínala na nádeji, když spatřila odplouvající loď. Vzpomínala na skok. Na ten strašlivě dlouhý skok, kdy její život závisel na tom jediném odrazu a na schopnosti jejich rukou zachytit se provazu, který visel z paluby. Vzpomínala, nebo si spíše představovala, ten pekelný řev, který Elerwet Darion vypustil z úst, když se o jejím úniku dozvěděl.

Zahihňala se a změnila v hlavě téma vzpomínek. Mnohem příjemnější bylo vzpomínat na toho chlapce, kterého potkala předtím. Setkala se s ním stejný den ráno. Nebyl ze Sklécie, ale z Attarmie. Nebylo to pravděpodobné, ale chtěla věřit, že ona zlatá mince, která jí později umožnila uprchnout, pocházela původně právě z jeho měsce. Ten hoch byl krátce ostříhaný a zarostlý jemným strništěm. Ale nejzajímavěji působily jeho oči. Tak zelené. Tak hluboké... Tak smutné. Hlíva přemýšlela, jak mohl někdo tak mladý, pravděpodobně zdravý a bohatý, být současně tak smutný. Nechápala to. Hlíva přemýšlela, čím jí vůbec tak imponoval. Ano, mohla ho okrást a ano, on na ni mohl poštvat strážce. Ani jedno se nestalo. Sešli se, podívali se na sebe a rozešli se. Proběhlo mezi nimi ale něco velmi zvláštního, co se dá jen velice těžko popsat. Jako by se znali celý život. Ale Hlíva měla dobrou paměť na tváře a byla si jistá, že toho chlapce nikdy předtím neviděla. Ty oči by určitě nezapomněla.

*

Hlíva byla velice šikovná dívka. Dokázala utajit svou přítomnost na lodi. Spávala pod náhradními lany a plachtou v nejzazším koutě nákladního prostoru. Ven chodila jen v noci a měla štěstí, protože kuchyně nebyla daleko. Hlíva uměla být velmi tichá a děti z Thensokliénie považovaly její schopnost nebýt viděna, pokud si to sama nepřála, za téměř magickou. A ona si málokdy přála, aby ji někdo viděl, protože ji mnoho let živila činnost, u které být viděna nesměla. Hlady tedy v ulicích Thensokliénie většinou netrpěla a zde na lodi také ne. Dokázala se proplížit do spižírny a brala si vždy jen tolik, aby si toho nikdo nevšiml. Nebyla chamtivá a stačilo jí málo. Stejně většinu dne jen ležela, a tedy nepotřebovala energii. Sudy s vodou se skladovaly jen kousek od jejího útočiště, takže i vody měla dost. Člověk by mohl říct, že tato plavba byla luxus, kdyby jen tu měla někoho, alespoň nějaké zvíře, se kterým by mohla prohodit pár slov.

Hliva kdysi slýchala o námořnících, kteří měli ochočenou krysou. Tak si v prvních dnech cesty říkala, že uloví krysou a vycvičí si ji jako ti námořníci z příběhů. Kupodivu attarmijská loď byla prostá krys, a tak si Hliva neochočila nic. Čas trávil jen tím vzpomínáním.

*

Protože je štěstí vrtkavé a někdy si jen tak odskočí, stalo se jednoho dne, že opustilo i Hlivu. A vlastně nejen ji, ale celou posádku.

Mohl to být dvacátý den plavby, ale mohl být klidně patnáctý, nebo třicátý. Hliva neměla sil počítat, zvláště zpočátku, kdy zažívala tu urputnou bolest v rameni a pravidelné zvracení.

Tu noc, kdy na Hlivu přišli, se plížila do spižírny pro jídlo, když uslyšela křik z vedlejší kajuty, která sloužila jako přípravná jídla, tedy kuchyně.

„Co jsem ti sakra říkal, Patriku! Ty brambory budou do večera oloupané. Neříkal jsem to? To si do prdele piš, že jsem to říkal. Ty jeden linej ufnukanej... Ale co, pojď sem, já si tě srovnám.“

Věděla, že by se měla asi spíš rychle ztratit zpět pod svá lana, ale nějak jí to nedalo, a tak se plížila k otevřeným dveřím kajuty, ze kterých vycházel ten křik a nyní i zvuky zoufalé rvačky, následované vláčením, škubáním a dupáním.

„Ne, prosím!“ zapištěl vysoký hlas.

„Promiň, chlapče, ale zahálku ve své kuchyni nestrpím,“ odpověděl chladně rozčilený hlas. Pak se ozval svistot a plesnutí něčeho měkkého na holou kůži.

„Íííí!“ zavřískal kuchtík vysokým hláskem.

Hlivu mrazilo. Moc dobře znala tyto výchovné prostředky. Kuchař určitě použije vařečku a... brrr. Chudák hoch.

Hliva už stála téměř u dveří a nahlédla do kajuty. V tu chvíli znovu vařečka zasvištěla vzduchem a trefila chlapce zhruba v Hlavině věku ohnutého přes koleno mohutného muže. Hliva spatřila, jak mu vyhrkl další přívál slz, když se vařečka zasekla do jeho pozadí.

Znovu se ozvalo to pisklavé zaječení a chlapec se skutálel z kuchařova kolena. Přitom se mu vysvlékly kalhoty a kuchař vyskočil jako by ho pichli nožem.

„Ty nejsi hoch!“ zařval a vyrazil přímo proti Hlivě, která byla sama

celou situaci tak zkoprnělá, že nestihla zareagovat. Kuchař do ní bezmyšlenkovitě narazil a dívka se praštila o protilehlou stěnu přesně do toho ramena, co ji z počátku plavby tak trápilo.

„Další holka! Co se tu u všech makrel děje!“ křičel kuchař a volal: „Heeeej! Kde je kdo! Máme tu černý pasažéry!“

Pak chytil zmitající se Hlívu za krk rukou mohutnou jako medvědí tlapa a zvedl ji na nohy. Zkusila se vyškubnout, ale celkem správně tomu nedávala velké naděje. Kuchař ji vstrčil do kajuty, kde na zemi ležel a plakal hoch/dívka a zavřel za nimi dveře. Hlíva k nim přiskočila, ale klíč v zámku byl rychlejší a černá pasažérka byla uvězněna.

Praštila do dveří pěsti zdravé ruky a rozhlédla se po místnosti. Byly v kuchyni s dalším špajzem v zadní části. Proto byl na dveřích zámek, jiné místnosti zámky na lodi neměly. Tato naopak neměla okna a jen jeden zamčený vstup.

Dříve si zámek na dveřích neuvědomila. Na spízi, kam většinou chodila, sice zámek byl, ale nezamykal se. Také tam nebylo pivo a víno, které viděla vyskládaně vzaду.

„Vlezla jsem do zasranýho vězení! Proklatě!“

Pak jí pohled spočinul na svinuté hromádce na zemi. V mužských šatech, ze kterých pořád ještě vykukoval zadek, se choulila nakrátko ostříhaná černovlasá dívka. Měla malý nosík a vlastně byla docela hezká. Hlívu udivovalo, že se zvládla vydávat za chlapce. Měla výrazné lící kosti a oříškové oči. Na druhou stranu ji celkem hrálo do karet, že neměla prakticky vůbec žádná prsa.

„A co ty seš zač?“ zeptala se uzlíčku, aby řeč nestála. Vztekát se a bouchat do dveří už nedávalo smysl.

„Patrik. Teda Pat... Pavla,“ zahuhlala dívka přes slzy.

Je dobrá. Druhá lež. Hmm, ta se musí hodně snažit, aby nezjistili, kdo opravdu je. V tom vidím příležitost, myslela si Hlíva a nahlas řekla: „A jak ses dostala sem? Myslím, jako Patrik.“

Dívka se posadila a podívala se na druhou dívku. „Utekla jsem před manželem.“

To je pravda.

„Táta je obchodník...“

To je lež.

„... a chtěl mě výhodně vyvdat.“

A to je zase pravda.

„Za... za mocného, ale zlého muže, který by mě zavřel někde v komoře a jen by po mně chtěl, abych mu vyplivovala jednoho haranta za druhým.“

Nejryzejší pravda, byť trochu vykonstruovaná v detailech, usmívala se Hliva a řekla: „Za pár chvil možná budeš mít v břiše parchanta nějakého toho námořníčka.“

„U svaté Ariet! To ne! Myslíš, že nás...“

„To jsi přece musela vědět. Jinak by ses nepřevlékala za chlapce.“

Pavla popotáhla a oči se jí zase začaly zalévat slzami, když vzdorně řekla: „A co ty? Ty se nebojíš?“

„Já se jim tak snadno nedám,“ odtušila Hliva a protočila v ruce krátkou, ale ostrou dýku z nablýskané oceli.

„Co ty jsi zač?“ zeptala se Pavla, snad i trochu zvědavě.

„Já? Já jsem Hliva. Těší mě.“

„Stejně umřeme.“

„Proč by?“

„Mají čaroděje.“

„No vidíš!“ vykřikla radostně Hliva, „ty máš vlastně pravdu! Já jednoho attarmijského čaroděje znám. To je ono, to nás zachrání!“

„Jak víš, že je to attarmijec?“

„Hlupáčku,“ podívala se Hliva na Pavlu, jako by opravdu byla úplně pitomá. „Nad lodí přece vlaje attarmijská vlajka.“

„To tedy nevlaje. Je to sklěcká loď. Ohnivý obr je sklěcká loď.“

Hliva jen mávla rukou a přemýšlela, co řekne, až se dveře otevřou. Nemusela čekat dlouho.

*

Zenon de Attara otevřel fialkové oči. Romantik by řekl, že se mu v nich slabě zajiskřilo nově nabytou energií. Blondatý chlapec s vážnou tváří vstal a rozhlédl se po své kajutě. Byla zařízena prostě, ale důsledně. Stohy knih srovnané podle oborů a důležitosti držel k policiče přidělaný provázek, aby nespady při kolébání lodě. Těžítko ve tvaru želvy zatěžovalo pergameny na stole a kalamář byl umístěn ve vyřezaném otvoru, který rovněž snižoval pravděpodobnost převrnutí. Oblečení viselo ve skříni a některé již použité prádlo bylo úhledně složené v těžké dubové truhlici.

Zenon se vypravoval do sfér zásadně na tvrdé podlaze kajuty, ale teď

si na chvíli sedl na postel. Něco bylo jinak.

Spolu se svým mistrem Ysorinem de Seneca procestoval celý svět. Byl v Meraqu v Trimii, viděl císařský kapitol v Zantýnii i zvláštní architekturu Nové Sírie. Byl vystaven nepřízni počasí, hladu i nebezpečí. Ale vždy vše přijímal důstojně a chladně s myslí matematika a pragmatického mága.

Nyní se cítil divně. Jako kdyby jeho život dospěl na křižovatku a osud mu dával jedinečnou možnost udělat něco jinak. Jenže co, jak a hlavně proč.

Zenon zakroutil hlavou a vyšel před kajutu, kde ho málem porazil probíhající kapitán Ohnivého obra.

„Omlouvám se, mladý pane,“ řekl muž s rezatým vousem.

„Nic se nestalo, příteli. Kam ten spěch?“

„V podpalubí někoho našli. Museli jsme ještě v Thensokliénii nabrat nějakou nadbytečnou zátěž. Musím se tam dostat, než posádka napadne vzít situaci do vlastních rukou.“

Zenon povytáhl obočí. Na své mládí vypadal velmi dospěle. „Špioni?“ zeptal se.

„Ne, to asi ne. Ale jsou to dívky, můj pane,“ řekl kapitán.

„Ach tak,“ řekl Zenon. „V tom případě bych asi měl jít s vámi. Mimo chodem, mistr Ysorin o tom ví?“

Ysorin měl kajutu vedle kapitánovy, blízko schůdků na palubu. Zenonova byla zastrčena v zádi lodi.

„Ano, ano. Říkal jsem mu to. Měl by být také na cestě.“

„Dobrá. Tak mě veďte, kapitáne.“

Následoval zrzavého muže po úzkých schodech hluboko do útrob lodi a pak vešli do chodby, kde byla shromážděna snad celá posádka.

„Co vy psi tady děláte!“ zahartusil kapitán. „Neříkal jsem vám, že máte držet stanoviště?“ A už krácel vpřed a uštěďroval kopance svýma pevnýma botama. Posádka se natlačila do chodby, ze které před nějakou chvílí přišla Hlíva, a kapitán stanul přede dveřmi.

„Klíč,“ poručil a kuchař, který už byl přítomen, mu ho opatrně podal.

Kapitán chvíli zaváhal a pak odemkl dveře.

Kuchtík, který na loď nastupoval pod jménem Patrik, seděl zuboženě na zemi a oči měl rudé od slz. Veškerá mužnost z něj dávno vyprchala. Kousek za ním seděla na stole vyhublá bledá dívka a vesele pohupovala nohama.

„Tak co je to tady za brajgl!“ řekl kapitán, který si v tu chvíli vzpomněl na své dvě dcery doma v Thensokliénii a pohled na dívky v místnosti ho trochu obměkčil. Byly mladé a nepůsobily zlověstně, nebo tedy alespoň ta na zemi ne. Ta na stole možná trochu ano.

„Nezdá se mi,“ řekla dívka na stole a nepřestávala drze kývat nohama v plátěných potřhaných kalhotách a škorních, které jí musely, prostě musely, být velké, „že bychom tu udělaly nepořádek. Naopak Pavla umyla parkety. Vlastními slzami.“

Kapitán vešel dovnitř a Zenon proplul za ním. Pak kapitán zavřel dveře a přisunul čaroději židličku, na které kdysi Pavla škrabala brambory. Sám se o dveře opřel a začal si balit cigaretu.

„Chci vaše příběhy,“ řekl, ne příliš agresivně. „A hezky pravdu. Pak se rozmyslíme, co s vámi.“

Zenon se zatím posadil a pokusil se usmát na dívku jménem Pavla, ačkoliv ona ho přes závoj slz snad ani nemohla vidět. Navíc, jemu úsměvy nikdy moc nešly.

„Jsme kamarádky,“ pronesla Hlíva celkem vesele. „Pavla utíká před sňatkem z rozumu a já ji pomáhám.“

„Takže jste černé pasažérky.“

„To bych ani neřekla,“ usmála se Hlíva. „Pavla si svůj pobyt na lodi odpracovávala v kuchyni a já vám hubila krysy v podpalubí.“

Zenon se ušklíbl. Moc dobře znal Ysorinovo oblíbené kouzlo, kterým donutil všechny krysy na lodi vyskákat do moře, hned jak opustili přístav. Jestli Ysorin něco nesnášel, tak to byly krysy. Mistr kouzel si ale tuto informaci nechával pro sebe a jeho učedník nemínil vytrubovat do světa tajemství svého mistra. Navíc mu drzost té holčiny přišla jedno-duše fascinující.

„Na mé lodi krysy nejsou,“ zavrčel kapitán.

„Alespoň vidíte, jak dobře dělám svoji práci,“ odpálila okamžitě Hlíva.

Pak se ozvalo zaklepání na dveře a kapitán otevřel Ysorinovi ze Senecy. Ten rázným krokem vešel do místnosti a položil dlaň na Pavly hlavu. Ta zkrivila obličej bolestí a Ysorinovi se rozšířily oči náhlým poznáním.

„Ty...“ začal říkat, ale Pavla opět plakala, prosebně na něj koukala a kroutila hlavou.

Ysorin pochopil. „Ty nejsi špion,“ čaroděj přikročil k Hlívě, která už ale byla na nohou a odskočila od něj.

„To ať vás, ani nenapadne, vaše vznešenosti,“ řekla Hliva a v ruce se jí zjevil nůž.

Ysorin se zamračil. Neměl teď na hraní náladu. Zenon svého mistra znal, proto řekl: „To už máme za sebou. Je čistá. Jsou to skutečně jen holky z Thensokliénie, které si chtěly udělat výlet.“

Ysorin metl po svém učedníkovi zlý pohled a Hlívě došlo, že starší čaroděj prokoukl učedníkovu lež. Možná proto, že... že viděl do Pavliny hlavy? *Co tam asi viděl?* pomyslela si.

Jenže na další dohady už nebyl čas.

Rozrazilily se dveře a do místnosti vpadl námořník: „Kapitáne – loď! Na obzoru je loď!“

„Jaká vlajka?“

„Vlajka... pane, vlajky jsem si nevyšiml. Mají... mají D na plachtách. Na lodi pluje Daroth!“

„Do psí prdele!“ zahřměl kapitán. „Pánové, omlouvám se,“ otočil se k čarodějům, „není se čeho bát, jen musím okamžitě na palubu. Určitě se jim ztratíme. Obr je rychlá loď.“

Odcházel, ale rozhodně nevypadal tak sebejistě, jak se snažil tvářit.

Ysorin se vydal za ním: „Hlídej je,“ řekl Zenonovi.

Ten chtěl něco namítat, ale Ysorin ho provrtal očima, takže raději neřekl nic.

*

Mezi trojicí zavládlo rozpačité ticho. Hliva ukryla dýku někde v oděvu a nyní se přehrabovala v sudu s jablky, než vytáhla to nejčervenější. Pak se do něj s chutí zakousla a usmála se na Zenona ústy umazanými od sladké šťávy.

Pavla se zatím trochu sebrala. Posadila se na stůl, kde předtím seděla Hliva, a zeptala se Zenona: „Co s námi uděláte?“

Zenon trochu vážně nakrabatil čelo a odpověděl: „To nezáleží ani tolik na mně, jako na Ysorinovi. Ale on je docela dobrák, i když se to snaží všemožně maskovat. Nevěřím, že vás nechá hodit do moře.“

„Vidíš,“ usmála se Hliva a po bradě jí dál tekla šťáva z jablka. „Já ti to říkala. Kdo jsi ty?“ ukázala jablkem na čaroděje.

„Říkají mi Zenon. Zenon de Attara, chceš-li.“

Hliva vyprskla smíchy. Když se dostatečně vysmála, řekla: „V tom případě já jsem Hliva. Hliva Ústřičná, chceš-li,“ a znovu se rozesmála.

Zenona to z míry nevyvedlo. „Hliva... hezké jméno. Tvůj otec byl hřib, nebo klouzek?“

Hliva se obvykle velmi rychle uměla urazit, ale teď se rozesmála ještě víc a v záplavě slin a jablečné šťávy úpěla: „Určitě klouzek, vždyť jsem po něm.“

Pak se ozval další slabounký smích. To byla Pavla. Když se smála, vypadala hned mnohem krásněji a Zenon neodolal a také alespoň trochu povytáhl koutky. Hlívín šílený smích byl prostě nakažlivý.

Když se dostatečně vysmály a Hliva si vybrala další jablko, zatímco

pět dalších nacpala do různých kapes svého oděvu, zeptala se Pavla: „Jaké to je být kouzelníkem?“

„Hodně práce,“ bylo první, co ze Zenona vypadlo. „Práce a zodpovědnosti. Víš, otec pracuje v Attarské bance jako náměstek ředitele a matka zase vede pobočku energické sítě v hlavní Attarské čtvrti. Když máš takové rodiče, cítíš velkou zodpovědnost. Ysorin je otcův přítel a je to ten nejlepší učitel, jakého by mohl mladý kouzelník mít. Nerad bych ho zklamal.“

„Prokoukl tě,“ řekla Hliva přes jablko.

„Prosím?“

„Poznal, že jsi mu lhal. Když jsi říkal, že jsi nám osahával hlavy.“

„A jak to víš?“

Poprvé za celou dobu přišlo Hlívě, že Zenon trochu znejistěl. Byla na sebe pyšná. Měla ráda, když byly v její přítomnosti chlapci zmatení. A tak jen s úsměvem pokrčila rameny.

Společnost se ponořila do ticha. To Hliva nehodlala snášet dlouho. „Co to znamená? To D na plachtách a ten Durot.“

„Daroth,“ opravila ji tiše Pavla. „Darothové jsou druhým klanem Mudgaru. Klanem válečníků. Říká se, že Darothské děti jsou odebrány matkám a tráví své dětství studiem boje. Když se blíží dospělost, podstoupí rituál, kdy dvě děti, stejně silné a stejně staré stanou proti sobě v boji na život a na smrt. To, které zvítězí, stává se dospělým členem klanu.“

„To jich musí být strašně málo,“ usmála se Hliva.

Pavla zakroutila hlavou: „Tohle bys měla brát vážně. Jsou to nejmocnější bojovníci, co kdy kráčeli po tomto světě. Jeden Daroth dokáže zabít sto mužů. Pět jich přemůže armádu.“

„Přeháníš,“ řekla Hliva, ale jablko začalo mít v jejich ústech trochu kyselou pachuč. Pachuč strachu.

„Nepřehání,“ řekl Zenon. „I nás učí, abychom si dávali na Darothy pozor. Jsou to mocní bojovníci.“

„Ale vždyť ty jsi čaroděj. Mávneš rukou a je po Darothovi.“

Zenon se jen nepřítomně usmál.

Pak se rozrazily dveře, div že nevyhlédly z pantů.

„Pane,“ řekl jakýsi námořník. „Mistr Ysorin vás neprodleně žádá, abyste za ním přišel do kajuty. Hned, pokud možno.“

„Jak to vypadá?“ zeptal se Zenon a vstal.

Námořník se podíval na Hlivu s Pavlou, jako kdyby nevěděl, jestli

před nimi může mluvit.

„Na něco jsem se ptal,“ řekl Zenon trpce.

„Je to špatné, pane. Mají rychlejší loď a vítr na své straně. Stáčíme se na širé moře, ale... je to špatné.“

Zenon vykročil. Pak se ale zastavil a řekl dívkám: „Pojďte se mnou.“

„To je slovo,“ pokusila se usmát Hlíva, ale přes námořnickovo sdělení se jí to příliš nepodařilo.

*

„Zenone, pojď dovnitř,“ pokynul Ysorin, mnohem bledší, než jak si ho dívky pamatovaly před pár minutami.

Když je mistr magie uviděl, hodil po mladém kouzelníkovi další ze svých zlých pohledů a řekl, velmi odměřeně: „Dámy, počkejte za dveřmi.“

Potom dveře kajuty zabouchl.

Hlíva se tiše zachechtala a z velké kapsy na břicho vytáhla dřevěný korbek a přiložila ho opatrně dnem na dveře. Ozvalo se tiché ťuknutí. Z druhé strany si přiložila ucho.

„Co to děláš?“ ptala se potichu Pavla.

Hlíva mávla rukou ve vzduchu, aby byla druhá dívka zticha.

Ysorin právě mluvil: „... někdo objevil hrad mého přítele a srovnal ho se zemí. Hledal tam mě. Mě, anebo tohle.“

„Mistře, to je ta věc, na kterou se nemám ptát?“

„Ano. To je ona. Obávám se, že jsou tu kvůli ní.“

„Co budeme dělat?“

„Po tom, co mi říkali v Thensokliénii, že se stalo na Fernsternu...“ Pak byly slyšet kroky, jak někdo přechází po místnosti. „Zde na lodi jsou samí námořníci. Určitě umějí vzít do ruky zbraň, ale když vidí to prokleté D, tak se jim rozklepou kolena a kuráž jim padne. Co když nepřítel řekne, že chce jen nás? Můžeme zkusit bojovat, ale když se proti nám obrátí posádka... nemáme šanci.“

„Takže co budeme dělat?“

Chvíli bylo ticho. Pak se otevřely dveře a Hlíva vpadla dovnitř.

„Ty jedna vlezlá potvůrko,“ zasyčel Ysorin a než se stihla zvednout, sáhl jí na hlavu.

„Neeee!“ zapištěla Hlíva a odkulila se z kajuty, kde vyskočila na nohy a s dýkou v ruce hleděla na Ysorina. Fakticky necítila nic, ale jen ta

představa, že by se jí někdo mohl podívat do hlavy, byla tak strašlivá a odporná, že se jí zvedl žaludek. Z toho, a ještě z faktu, že Ysorina podcenila. Pohyboval se tišeji a hlavně rychleji, než by ji bylo napadlo.

Čaroděj jí chvíli koukal do očí. Nebyl vidět ani ždíbec zájmu o chvějící se hrot chladné oceli. „Neboj se, maličká,“ řekl po chvíli. „Pojďte všichni dovnitř.“ Pak se Ysorin ještě rozhlédl po chodbě a zavřel za nimi dveře.

„Patricie, Hlivo a Zenone, všichni tři jste dobří lidé. Vím to, cítil jsem to z vás. Zenon je můj učedník, je bystrý, moudrý, čestný a až přehnaně snaživý. Patricie je dívka, která umí jednat s mocnými, ačkoliv tak teď možná nevypadá. Sama byla, je a určitě brzy znovu bude velmi mocnou ženou. A Hliva umí vycítit nebezpečí, otevřít zámek, či se plížit tmou. Věřme, že kombinace vašich schopností vám pomůže přežít úkol, který vám uložím. Splníte ho? Poslechnete mě?“

„Jistě, mistře!“ vyhrkl Zenon, podivně hrdý na své dvě nové přítelkyně.

„Ano, pane kouzelníku,“ zamumlala nejistě Pavla, ale někde hluboko v jejích očích se jí zableskla jiskra odhodlání.

Mám větší šanci s čarodějem a s touto záhadnou dívkou, nebo sama? S posádkou... Myslím, že odpověď je jasná, proběhlo Hlívě bleskově hlavou.

„Tak když oni, tak já taky,“ řekla nahlas a dodala, „nebudeme mít nějaký bojový pokřik, nebo tak něco?“

Ysorin její řeč přešel. „Toto,“ řekl a poklepal na stůl, kde se před očima dívek objevila zničehonic strašlivě stará, ohmataná kniha, „je předmět, kvůli kterému s učedníkem cestujeme do Ekharie. Je to prastarý artefakt, který současně slouží jako jakási bariéra bránící temné síle z jeho nitra proniknout na povrch. Moc této bariéry však začala ochabovat a poslední šance, kterou máme, je dostat knihu zpět na Matru. Do Ekharie a do Doteků, kde jsme ji před mnoha lety s mým bývalým učedníkem našli. Pokud se tak nestane brzy, pouta zeslábnou a z knihy vystoupí něco strašlivého. Pán démonů, či nějaký dávno zapovězený bůh.

Naši čarodějové nedokázali knihu zkrotit. Ani Inkvizice ne.“

Na Hlívino povytažené obočí vysvětlil Zenon: „Inkvizice odhaluje náboženské projevy a potlačuje je. Ale mají díky tomu určité... schopnosti.“

Ysorin se tomu nevesele uchechtl. „Ano. Určité schopnosti. Nematické podstaty. To je jedno. Navzdory tomu, že knihu pět dlouhých let zkoumali a všemožně bránili jejímu přesunutí zpět na Matru, nepodařilo

se jim oslabování zastavit. Zkusili jsme navštívit elfy a málem jsme se nedostali z jejich lesa živí. Říkali, že kniha přináší smůlu a že její vynesení na povrch bylo jednoduše špatné.

Pár věcí ale o artefaktu víme. Jeho moc rychleji slábne na slunci. Není ho možné spatřit, pokud nevíte, kde se přesně nachází. Nejde s ním projít žádnou časoprostorovou trhlinou. A, i když trochu méně než dříve, to se musí Inkvizici připsat k dobru, vysílá do světa svou polohu. Prímo křičí 'tady jsem!'. A to dokonce i přes vodu. Což nedává smysl. Přes moře by žádná magie fungovat neměla... pokud to tedy je magie.

Před lety jsem s knihou navštívil hrad Fernstern ve střední Sklécii. Můj přítel, Elderwell, byl vždy velkým znalcem prastarých artefaktů. Několik měsíců po mém odchodu na hrad zaútočili. Zuřivě a bez milosti. Všechny pobili. Nikdy se nám nepodařilo zjistit, kdo za útokem stál, ale padlo podezření, že na Fernstern zaútočil Daroth.

A na nás se teď řítí loď s Darothem na palubě. Nemůžeme si dovolit doufat, že je to pouhá náhoda.

Vůbec nevím, co udělají, až posádka Obra přemůžou, ale můžeme je svést ze stopy. Můžu se zkusit přesunout prostorem magicky... třeba s tímto.“ Mistr Ysorin sáhl po Dobrodružstvích neřestné Elmy, které stály v polici, převázané s dalšími knihami řemínkem, aby nespadly při kymáčení lodě, podobně jako v Zenonově kajutě.

„A co máme dělat my?“ otázal se Zenon.

„Knihu si vezmi. Neměla by se sama prozradit. Nikdy to neudělala. Tedy jednou, v jeskyni na Matře, ale to už je dávno. Vezmi si ji a doufej, že je svedu ze stopy.“

„Vaše vznešenosti,“ začala Hliva opatrně. Ysorin na ní pohlédl. Zvědavě. Hliva pokračovala: „Posádka může Zenona prozradit jako vašeho učedníka. Bude vaším slabým článkem. Můžou ho použít proti vám.“

„Chytré děvče sis vybral za společnici,“ usmál se na svého žáka Ysorin. „Samozřejmě...“

Mezi Ysorinem a Hlívou něco proběhlo. Ona věděla, že chtěl říci: „... jsem na to myslel,“ a on zase poznal, že ona by prokoukla jeho lež. Řekl tedy: „je mládí bystré a má nápady, které nás starší třeba hned nenaпадnou. Ale mám řešení. Sešlu kouzlo. Komplikované kouzlo, které z vás tří udělá v očích většiny členů posádky jejich bratry. Členy posádky. Samozřejmě muže. Nemá cenu zatěžovat hlavy našich nepřátel s morální otázkou, co si počít s ženami.“

Ozvalo se zabušení na dveře.

„Dál,“ poručil Ysorin. Hlíva byla tak rozčarovaná z jejich krátkého souboje myslí, že se na námořníka ani nepodívala. Možná že to bylo dobře, protože byl bílý hrůzou.

„Pa-pane kouzelníku. Na té lodi jsou skřeti. Asi Zimní skřeti z Mudgaru. A na přídí. Proklatě, stojí tam, jako galionová figura. Postava v plášti. Je tam opravdu Daroth!“ poslední slovo téměř zašeptal.

„Děkuji. Můžeš jít,“ poručil Ysorin a dodal: „Brzy se k vám na palubě připojím.“

Když se zavřely dveře, otočil se zpět k trojici: „Dokážu jim vnuknout myšlenku, že jste jen námořníci jako oni sami. Jediný pasažér na této lodi jsem já a já uniknu. I s knihou. Samozřejmě, Zenon nesmí vypadat jako čaroděj. Převlíkni se...“

„Vím, kde jsou vyprané šaty,“ řekla Hlíva. „Dovedu ho tam.“

„Znamenitě. Běžte hned.“

Za Hlívou a Zenonem se zavřely dveře. Patricie Ghardiol pohlédla na Ysorina. I přes nebezpečí, které jim hrozilo. Přes vyhlídku otroctví, či smrti. Ona měla na paměti jediné. „Vy víte,“ zašeptala.

„Princezno...“

„Ještě ne.“

„Tak komteso. Tvé tajemství je u mě v bezpečí. Dávám ti slovo attarmijského strážce.“

Patricie se rozesmála. Smutným a překvapivým smíchem.

„Řekl jsem snad něco vtipného?“ nechápal Ysorin.

Dívka si otřela oči. Slzy Ysorin neviděl. „Můj otec,“ řekla, „byl posedlý touhou zjistit, zda skutečně existuje řád attarmijských strážců. Za vaše doznání by vám daroval půl knížectví.“

„Tvůj otec je moudrý muž. Attarmie svá tajemství prozrazuje jen vzácně. Ale my jsme nyní spojeni silnějším poutem, než jsou zákony a tajemství tvé či mé země. My nyní musíme splnit poslání.“

„Jako správní strážci.“

„Přesně tak. Jako správní strážci.“

Ticho trvalo jen krátkou chvíli, než se vrátil Zenon v námořnickém. Vypadal velmi komicky, ale nebyl čas ani nálada, aby se mu někdo smál. Hlíva, ve své prozíravosti, také odložila černý plášť a oblékla si námořnickou halenu a modré kalhoty zkrácené pod kolena. Ysorin byl rád, že si nemusí dívka svazovat prsa. Podobně jako Patricii, tedy Pavle, i jí v tomto příroda pomohla. Ale k vlastnímu překvapení si uvědomil, že by si netroufl říci to zlodějce ze Sklécie do očí.

„Jste připraveni? Až sešlu kouzlo, přidejte se k ostatním na palubě. V žádném případě se nezapojujte do bojů a... málem bych zapomněl,“ Ysorin sňal z krku malý krystal rotující v kovové obruči a podal ho Zenonovi. „To budeš potřebovat, abys rozuměl ostatním. Víš, jak s tím zacházet?“

Zenon krystal několikrát pohladil po jedné a po druhé ose. Schoval krystal za námořnickou halenu a vážně přikývl.

„Dobře. A ještě si vezmi tohle,“ podával mu další krystal.

„Tohle nemůžu...“ začal Zenon.

„Ale ano, můžeš a vezmeš si to.“ Starší kouzelník se obrátil k ostatním: „Nezapojujte se do bitvy. Pokud vše půjde podle plánu, k žádné nedojde. Až se dostanu na pevninu, najdu vás a pomůžu vám. Ať to bude stát cokoliv.“

„Mistře,“ sklonil hlavu Zenon.

„A...“ začal Ysorin. Všichni tušili, jaká budou jeho poslední slova. Proto je překvapil, když pokračoval: „Ochraňujte tu knihu. Třeba i vlastními životy.“

*

Ysorin zůstal v podpalubí. Pletl složitou formuli a bylo jen otázkou, jestli na skřetí lodi není nějaký skřetí čaroděj, nebo Mugro – člen mudgarského klanu kouzelníků, který kouzlo uslyší. Tím si nemohl být nikdo jistý.

Zenon cítil, jak je kniha těžká. Bylo to zvláštní. Měl ji schovanou na zádech, přidělanou důmyslně přehnutými kšandami, které mu v převlékárně připnula Hlíva. Nebyla vidět žádná boule pod šaty. I na dotek Hlíva cítila knihu jen obtížně. Ale byla těžká. Podivně, duševně, těžká.

Když vystoupili na palubu Obra, nikdo si jich nevšímal. Posádka hleděla na blížící se loď. A ta přímo svištěla po vlnách a každou chvíli se zvětšovala. Obloha byla rudá září zapadajícího slunce a mezi muži se šeptalo, že je to zlé znamení. Rudá obloha značí, že bohové chtějí krev.

Hlíva se zahleděla na postavu klečící na přídi nepřátelské lodě. Cítila z ní podivný klid a vyrovnanost. Kdyby netušila, že se má jednat o člověka, myslela by si, že to je socha. Nebo kus kamene. Podivný černý pytel.

„To je ale mrcha, co, Henry,“ řekl mladý námořník a plácl Hlívu po zádech, až jí téměř vyrazil dech.

„Jo,“ zaskřehotala a Pavlu překvapilo, jak dokázala promluvit jiným hlasem. Ne mužským, ale chlapeckým určitě.

Zkusila to taky: „Upravíme jim?“ zněla jako dívka. Byla si jistá, že každý v okolí musel poznat, že zněla jako dívka. A to i přesto, že se za chlapce dlouhé týdny vydávala. Hlívá se na ni ale usmála, a to mohlo znamenat, že to nakonec třeba neznělo tak zle.

„Těžko, Anežko,“ řekl jiný námořník a svíral v ruce těžký řetěz.

„Skřeti,“ pronesl temně jiný námořník a Pavla s hrůzou poznala, že se jedná o kuchaře. „Nesnáším skřety.“

„Proč?“ zeptal se Zenon s uhlazeností člověka, který je vždy zvyklý dostat odpověď.

„A proč, kurva, ne!“ obořil se na něj kuchař. „Jsou hnusní a jsou to otrokáři. To jsi nevěděl, co? Ty jeden vypatlanče.“

Zenonovi zle zajiskřily oči, ale Hlívá ho popadla za rameno a odtáhla od kuchaře pryč. „Nepoznal tě, nechápeš?“ sykla mu do ucha. „Stejně jako mě nazvali Henrym, tak ty budeš Zikmud, Zubák nebo Zizelka, abys na jméno zareagoval. Pravděpodobně nějaký nemehlo z třetího vesla, či odkud a nebudeš vůbec ničím zajímavý.“

Zenon se jí pokusil vytrhnout, ale Hlívá ho obratným trikem téměř znehybnila. Naklonila se mu k uchu a velmi hlasitým šeptem mu sdělila: „Pokud ho ale proměníš v dýni, tak je naše krytí v prdeli!“

Zenon chvíli bezvýsledně zápasil a pak řekl: „Chápu. Můžeš mě pustit.“

Do čela mužů se postavil kapitán s rezatým vousem a neméně rezatou šavlí. Máchl jí zkusmo ve vzduchu, nevypadal, že by ji používal často. Zvolal: „Kormidlo doprava!“

Galeona Ohnivý obr se mrštně začala stáčet. Skřetí loď byla rychlá a obratná, ale na tento manévr nevládla zareagovat včas. Náhle to byl Obr, kdo byl po větru.

„Plné plachty!“ zahřměl kapitán.

Ohnivý obr začal nabírat na rychlosti a loď skřetů ztratila dobrou námořní půl míli. Trvalo to nesmírně dlouhé minuty, kdy vše vypadalo dobře. Obr se vzdaloval. Sice pomalu, ale vzdaloval. Pak se vítr otočil.

„Uhneme znovu,“ uslyšela Hlívá zamumlat kapitána.

„Plachty na půl žerdi!“ zavelel kapitán.

Skřeti se blížili.

„Kormidlo ostře doprava, plné plachty!“

Skřetí loď mýjela Ohnivého obra o skoro padesát metrů.

Postava na přídí vyskočila.

Vymrštila se do neuvěřitelné výšky a se zaduněním a praskáním prken dopadla na palubu Obra. Námořníci blízko Darotha byli v mžiku mrtví.

„Zpátky!“ křikla Pavla a drala se skrze námořníky k zádi lodi.

„Kde, zatraceně...“ rozkřikl se Zenon, ale Hlíva už ho strhla a obratně se proplétali davem vyděšených mužů za Pavlou.

Zatím okolí Darotha pokrýval rostoucí přívál krve a mrtvol. Dvacet námořníků zemřelo, než kapitán zakřičel: „Dost!“

Předstoupil před Darotha. Sám s rezatou šavlí a odhodlaným, ale smutným pohledem.

„Co chcete?!“

Postava, téměř obřadně, stáhla kápi z hlavy a odhalila světlé, v rostoucí temnotě po západu slunce téměř bílé vlasy zdobící tvrdý ženský obličej. D na čele ale vidět nebylo. Jen hluboká a ošklivá růžová jizva.

„Nungara thurma!“ zaštěkla Darothka a švihla mečem. Velký kus kapitánovy šavle odletěl přes půl paluby a skončil v moři.

„Ungara!“ vykřikl kapitán. „Ungara.“

„Co říká, Zenone?“ zeptala se Hlíva ze zádě. Skřetí loď se mezitím přiblížila, a protože na Obru nikdo nepracoval a všichni sledovali Darothku, bylo zahákování již nevyhnutelné.

„Jak to mám asi vědět?“ obořil se na Hlívu Zenon.

„Ten kouzelný děda ti dal přece svůj krystal, abys rozuměl ostatním, ne?“

„To je pravda,“ přisadila si Pavla. „Použij ho.“

Zenon se na obě podíval podivným pohledem, za kterým Hlíva přečetla rozčarování z toho, že na to nepřišel sám.

„Ungara,“ řekl znovu kapitán a Zenon překládal.

„Budu mluvit, říká. Teď mu Darothka nařizuje, aby... to není možné. Aby si zbytkem šavle... aby si vypíchl oko.“

„Do prdele,“ vydechla Hlíva.

„Kapitán se ptá, co bude s jeho muži. Ona říká, že to ho nemusí zajímat a že by se měl spíš zajímat o to, co bude s ním. Kapitán říká, že je hloupá, když si myslí, že nadsadí svůj život nad život jeho posádky. Oba mlčí.“

„To vidíme a slyšíme taky,“ zafuněla Hlíva.

„Dobře, dobře. Ona říká, že chce jen čaroděje... u všech Attarských krystalů, tak je to přeci pravda. On říká že... a teď ten druhý námořník

říkal, že je v podpalubí. Že je... no to nebudu překládat, a že si tam pro něj má dojít.“

Tedy se k lodi přitáhlo skřetí plavidlo. Protože Obra nikdo nekormidloval, nebylo pro skřety těžké se zahákovat. Posádka si toho snad ani nevšimla, všichni sledovali dění kolem kapitána a Darothky. Podivné pokroucené nestvůrky s obnaženými šavlemi vběhli na Obra. Skřeti byli chlupatí v obličejí, ne vousatí, ale chlupatí a měli šikmé žluté oči. Darothka něco řekla a skřeti začali odzbrojovat námořníky Ohnivého obra. Bělovlasá žena se otočila ke vchodu do podpalubí, ze kterého vyšel Ysorin.

„Ysorin umí jejich řeč... to jsem nevěděl,“ říkal Zenon.

„To je jedno. Důležité je, co říká jí.“

„Ptá se, jestli ho hledala na Fernsternu. Ona říká, že ano. Říká, že jeho přítel kvičel... jako podsvinče. Ptá se,“ Zenonovi se zlomil hlas a v koutku oka se mu zaleskla slza. „Ptá se, jestli bude Ysorin kvičet stejně.“

Ysorin zaútočil zákeřně a tvrdě. Zenon poznal kouzlo, které mělo oběti způsobit takovou bolest hlavy, že dojde k silnému krvácení z uší, očí, nosu i úst a v podstatě by ji to mělo naprosto ochromit. Bylo to složité kouzlo, daleko za hranicemi Zenonových schopností a Ysorin ho spletl výborně, ale Darothku to vůbec nezastavilo.

Krev z ní odkapávala, ale stejně mrštně jako kočka skočila směrem k čaroději. Meč dopadl na třpytivý štít, kterým se čaroděj chránil. Zazářil více, než bylo obvyklé, což mohlo znamenat nadlidskou sílu Darothky, nebo nějakou cizí magii. Ysorin další útok zkusil zastavit svou holí, ale síla nepřítele byla tak veliká, že hůl její útok zpomalila jen o zlomek a štít znovu zoufale zazářil.

„Ne,“ šeptal Zenon a s hrůzou sledoval ten výjev.

Ani skřeti, ani námořníci se do boje nezapojili. Jasně viděli, že je to souboj naprosto mimo jejich úroveň. Jen bojácně sledovali tuto bitvu, o které se bude určitě dlouho vyprávět.

Ysorin nyní klesl pod další ranou, ale zvedl se a z jeho rukou tryskal fialový paprsek negativní energie, jež měl strávit všechny živé tkáně, kterých se dotkne. Soupeře paprsek zasáhl několikrát, ale nikdy ne na tak dlouho, aby na těle Darothky zanechal trvalé následky. Vlastní popáleniny trestala zuřivými údery do Ysorinova kouzelného štítu, který slábl a slábl.

Nakonec se s puknutím zlomil a bělovlasá nemesis nezaváhala ani

vteřinu a řála po Ysorinově hlavě. Čaroděj uskočil dozadu a rozhodil ruce v zoufalém gestu. Magie zafungovala a čaroděj se přesunul na plošinu v polovině výšky hlavního stěžně.

Darothka zavrčela tak zuřivě, že Zenonovi tuhla krev v žilách, a rozhlížela se po svém soupeři.

Ysorin vytáhl knihu a něco na ni křikl. Zenon neměl sílu překládat.

Otočila se k hlavnímu stěžni a vyhodila svihnutím ruky naráz čtyři dýky. Čaroděj se mohl jen sehnout a tři ho minuly. Jedna se mu bolestně zabodla do ramene.

Bojovnice něco řekla a blížila se ke stěžni. Zenon sledoval s rostoucí šílenou hrůzou, jak si vyměřuje minimální vzdálenost k doskoku na plošinu.

Vyměnili si několik rychlých vět a pak Ysorin vyčaroval nejnebezpečnější zaklínadlo ve svém životě. Zmizel, možná nadobro.

Zenon unaveně padl na kolena a obličej měl bledý a strhaný.

Darothka už byla ve vzduchu, když se Ysorin vypařil. Dopadla na plošinu a zuřivě několikrát sekla do stěžně, že létaly třísky velikosti lidské dlaně a pršely na palubu a do moře.

Pak tam chvíli tiše stála. Ladně skočila dolů a prošla kolem skřetů k jejich lodi.

„Jsou vaši,“ přeložil Zenon, její poslední slova, než zmizela v podpalubí.

Skřeti přecházeli od námořníka k námořníkovi, každého prohledali, každému nasadili na ruce okovy z černé ocele a hnali je na svou loď. Když přišli k Zenonovi a setkali se s jeho temným odhodlaným pohledem, o krok ustoupili. Hlívá, se vrhla Zenonovi kolem krku v hrané bezbrannosti a silně ho kousla do ucha.

„Jau!“ sykl Zenon, ale to už mu skřeti prohledávali kapsy a boky i záda. Knihu však nenašli. A kupodivu ani jeden z krystalů. Magie strážců Attarmie byla mocná.

Brzy trojice nešťastníků z Kally – západního kontinentu, skončila v malé smradlavé kajutě na skřetí lodi s malým okénkem, u kterého bylo natěsnáno na třicet námořníků z Ohnivého obra. Všichni hleděli přes vlny do dále, kde se ztrácel obraz opuštěné lodi, která jim byla dlouhé týdny domovem.

*

„Co si to říkali?“ zeptala se Hlíva, když cestovali druhý den na skřeti lodi v naprosté tichosti. Ani námořníci nemluvili. Celá posádka Obra seděla a sledovala své nohy a prkna kajuty s vlastními myšlenkami a s hrůzou z nadcházejících dní. Hlíva samozřejmě nebyla nadšená, že je věznem skřetů, ale pořád si moc dobře vzpomínala na Thensokliénii a byla, možná trochu naivně, přesvědčená, že z rukou skřetů jí nehrozí ani z poloviny takové nebezpečí, jaké by přišlo z rukou Slídiče Elerweta.

„Co si kdo říkal?“ zašeptal Zenon de Attara k prknům z kajuty.

„Co si říkali tvůj učitel s tou čubkou?“ ptala se Hlíva.

Zenon na ni pohlédl a chtěl se na ni obořit, ale pak jen mávl rukou. Dívka ho plácla přes záda, přesně v místě, kde byla kniha.

„No tak se hned nečertil!“ obořila se na něj Hlíva. „Přece není tak zle, no ne? Vše jde pdpl.“

„Pdpl?“ Zenonův zmatený výraz byl mnohem lepší, než ten vzteklý a temný pohled, kterým jí oblažil předtím.

„No přece...“ Hlíva se k němu naklonila a zašeptala mu do ucha téměř neslyšným hlasem: „Podle plánu.“

Čaroděj její slova chvíli převracel v hlavě. Nedala mu čas si vše srovnat a hned vypálila: „Tak, co říkali?“

Zenon se rozhlédl po zlomených námořnicích a šeptem jí povídal: „Ysorin té mrše ukázal svou knížku a zeptal se, jestli celou dobu hledá právě to. Ona odpověděla dýkami, jak jsi viděla. Pak řekla, že ho nechá naživu, když tu knihu vydá. Oznámil, že je pitomá, když si myslí, že jí uvěří a že radši zkusí štěstí s magií. Pak se přesunul pryč, jak jsi přepokládám také zpozorovala.“

„To je dobře, ne? Skočila na to. S knihou se nedá přesouvat prostorem. To říkal ten tvůj staroch.“

Zenon se na ni smutně podíval. „Co je na tom dobrého?“

„No, že oni o té knížce ví naprosté prd!“

Někde se objevila Pavla a řekla: „Jste slyšet po celé kajutě. Nechce s tím počkat na později?“

Hlíva se na ni usmála.

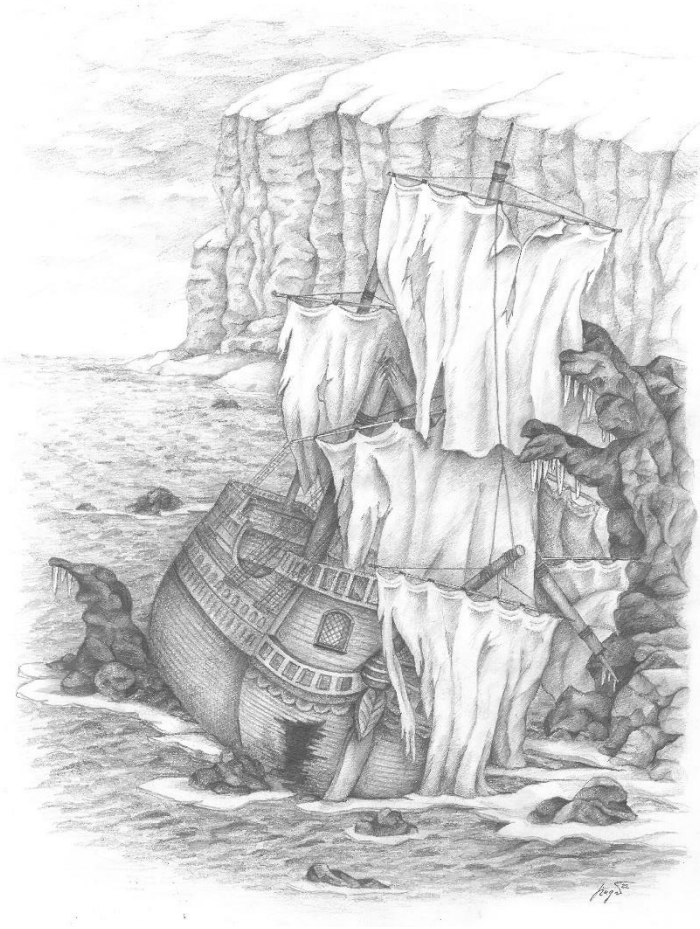
Zenon pokýval hlavou a řekl: „Máš pravdu, Hlívo.“

„Henry, moje jméno je Henry.“

„No jasně! Henry... máš pravdu. Dobře to dopadlo,“ řekl Zenon a sáhl si na záda, kde měl přidělanou knížku. Byla přesně tam, kde ji upevnil. Jako kdyby tam snad být chtěla.

„Co s námi bude?“ zeptala se Pavla.

Zenon si promnul oči a řekl: „Jsou to Kchvartové, Zimní skřeti z Mudgaru. Známí otrokáři.“

Nějaký námořník v blízkosti Zenona si zhluboka povzdechl.

„Naše známá asi nemá dost prostředků, aby použila vlastní loď, musí cestovat s nimi. Pravděpodobně výměnou za posádku. Věřím, že kdyby to bylo čistě na ní, tak by nás všechny pobila.“

Námořník nyní vzlykl, Zenona to rozčilovalo. Do hlavy se mu konečně zase vracelo racionální myšlení.

„To znamená, že doplujeme na Mudgar. Pokud měl Ysorin trochu rozumu, zkusil se dostat také na Mudgar.“

„Proč?“ ptala se Hlíva.

„Protože je nejbliž. Pochop, oceán funguje jako obrovský vír, který do sebe vtahuje energii. Překonat tento proud vyžaduje naprosté mistrovství a obvykle jen na krátkou vzdálenost. Nemyslím, že to dokázal, protože přesouvat se přes oceán je těžké i v klidném stavu s řádnou meditací, s řádnou přípravou. Ysorin seslal své kouzlo rychle a mám obavy, že se objevil hluboko v oceánu. Nebo třeba hodný kus nad ním. Ale třeba ne, a pokud se mu to povedlo, bude na Mudgaru. Na Kallu ani na Matru by se odtud nepokoušel dostat.“

„Také určitě zaznamenal, že se jedná o Kchvarty,“ řekla potichu Pavla. „Bude nám chtít pomoci. Určitě je na Mudgaru. Musí být.“

A tak tiše doufali, zatímco je loď unášela dál a dál do chladivých severních vod.

